

Μοναστήρι της Κοιμήσεως της Θεοτόκου

Ιστορικό του μοναστηριού

Βρίσκεται στην περιοχή των Μεγάλων Άλπεων σε ένα απομονωμένο πλάτωμα, περίπου σε χίλια μέτρα υψόμετρο και περιβάλλεται από κορυφές που φτάνουν μέχρι δύο χιλιάδες μέτρα. Το μοναστήρι χτίστηκε από τους ίδιους τους μοναχούς, με τη βοήθεια πολλών φίλων πάνω στα ερείπια ενός παλιού οικισμού της "Παναγίας του Beauchaine," που χρονολογείται από το 1183. Αυτός ο οικισμός, ήταν μέχρι την Επανάσταση, ένα αγρόκτημα, σήμερα ερείπια, του Durbon, στην πλαγιά μιας γειτονικής κορυφής την οποία οι παλιοί ονόμαζαν "Durbonas". Από την αρχή, σ' αυτή την «τοποθεσία» είχε ριζώσει μια ζωντανή θρησκευτική παράδοση ταυτόχρονα και μοναστική, η οποία, ως υπόγειο προζύμι γονιμοποιούσε σιγά σιγά το μέρος και την οποία οι μελλοντικοί μοναχοί της Κοιμήσεως δεν θα ήταν δυνατόν να μην την υποψιαστούν.

Στις αρχές του προηγούμενου αιώνα, ο οικισμός της Notre Dame και του Villard, δύο χιλιόμετρα μακριά, είχαν και οι δύο, σχεδόν εκατό κατοίκους. Όμως στη δεκαετία του 70, δεν μπορούσες παρά να βρεις τον τόπο ερημωμένο, με την πλήρη έννοια της λέξεως, εκτός από λίγους αυτόχθονες που αντιστάθηκαν στον ισχυρό πειρασμό του σιδηροδρόμου και στα θέληγτρα των πόλεων, την περίοδο του μεσοπολέμου.

Το οροπέδιο της Notre-Dame, όμως, προσφέρει μια θέση ανάμεσα στις πιο κατάλληλες. Ταυτόχρονα αρκετά απομακρυσμένο από αστικές περιοχές, η πιο μεγάλη πόλη είναι, η Gap, που βρίσκεται περίπου σαράντα χιλιόμετρα μακριά, ενώ στον κύριο οδικό άξονα που πηγαίνει από τη Sisteron στη Γκρενόμπλ η τοποθεσία επιτρέπει αυτήν την ισορροπία μεταξύ του ησυχαστηριού και του «χωρισμού από τον κόσμο» απαραίτητου για κάθε ενέργεια μοναστικής αυθεντικότητας, και της ποιμαντικής διακονίας που έχει ανάγκη η Ορθόδοξη Εκκλησία στη Γαλλία. Μιας και οι τόποι λατρείας είναι λιγοστοί στις Νότιες Άλπεις, κρίνεται απαραίτητο στις μέρες μας, με σύνεση φυσικά, να ανοίξει το μοναστήρι, τουλάχιστον για τη θεία ευχαριστία, κάτι που πάντα ήταν στην αρχική του πρόθεση.

Σ' αυτό το μέρος αναπτύχθηκε, με αρκετό κόπο στην αρχή, η κοινότητα της Παναγίας. Υπήρχαν πολλά πράγματα, αλλά αρκετά ακόμη έπρεπε να γίνουν, όπως συμβαίνει σε ένα μεγάλο και όμορφο παρατημένο αγρό όπου πάρα πολλές πέτρες καταπνίγουν τον πλούτο της γης.

Όπως η αρμονία μιας μελωδίας δεν μπορεί να εκτιμηθεί παρά μέσα στο συνολικό άκουσμα, και όχι στις λεπτομέρειες από τις νότες ή τους ρυθμούς, με τον ίδιο τρόπο είναι σημαντικό να παρουσιάσεις σφαιρικά το

μοναστήρι, όπως είναι σήμερα, πριν να γίνει η περιγραφή μερικών από τα στάδια της γένεσής του.

Γενική παρουσίαση

Ένα κεντρικό σύμπλεγμα κτιρίων περιλαμβάνει τα πιο κοινά κτίσματα της μοναστικής ζωής: ένα εκκλησάκι αφιερωμένο στον Άγιο Μαρτίνο της Τουρ, το οποίο χρησιμοποιείται κατά τη χειμερινή περίοδο λόγω του κλίματος, όταν το κρύο και το χιόνι καθιστούν δυσχερή την πρόσβαση στην κεντρική εκκλησία, ένα μικρό εκκλησάκι «εντός των τειχών» αφιερωμένο στον Άγιο Νικόλαο που χρησιμεύει ως σκευοφυλάκιο, ένα Συνοδικό η κύρια αίθουσα, ένα εργαστήριο αγιογραφίας, τραπεζαρία και κουζίνα, μια δεκάδα από κελιά μοναχών, μια μεγάλη αίθουσα για τις «αγάπες» και την υποδοχή των επισκεπτών, τα λουτρά και το θυρωρείο.

Στο βορρά, ένα άλλο κτίριο διαθέτει επίσης μια δεκάδα μοναστικά κελιά, αίθουσα λουτρού, ένα δωμάτιο ραπτικής, μια αίθουσα τσαγιού. Είναι συνδεδεμένο με στοά, με το ξυλουργείο και το σιδηρουργείο, και με ένα κτίριο που χρησιμοποιείται για κοτέτσι και για αγροτικές ανάγκες το οποίο σχηματίζει ορθή γωνία με το προηγούμενο. Όλα αυτά σχηματίζουν μια εσωτερική αυλή, ένα μοναστήρι εντελώς κατάλληλο για πνευματική περισυλλογή. Χτισμένο από πέτρα, αυτό το συγκρότημα των κτιρίων δένει απόλυτα με το τοπίο κάτι που πολλοί επισκέπτες έχουν παρατηρήσει.

Εκατό μέτρα βορειοδυτικά αυτού του συγκροτήματος είναι η κύρια εκκλησία, αφιερωμένη στην Κοίμηση της Θεοτόκου, καθώς και το νεκροταφείο, όπου όλοι οι μοναχοί περιμένουν υπομονετικά μέσα στη γη, την δεύτερη παρουσία του Χριστού και την τελική ανάσταση. Πιο νότια, τέλος, υπάρχει ένα κτίριο που θα μπορούσε να γίνει ένας μεγαλύτερος ξενώνας, αν παραστεί ανάγκη. Η μονή διαθέτει επίσης γη. Η έκταση, κατακερματισμένη, με περίπου σαράντα στρέμματα δασικών εκτάσεων, χερσότοπο και καλλιεργήσιμη γη είναι διασκορπισμένη σε ακτίνα δύο χιλιομέτρων. Η περιοχή είναι άνυδρη και ελάχιστα αποδοτική, αλλά αρκετή για να προστατεύσει την απομόνωση που απαιτείται για τη ζωή του μοναστηριού.

Το ξεκίνημα

Όλα αυτά, βέβαια, δεν χτίστηκαν σε μια μέρα. Από το 1970 – 1972 εγκαταστάθηκε σε αυτά τα ερείπια, ένας νεαρός Ορθόδοξος, 33 ετών, καθηγητής της φιλοσοφίας, ο μελλοντικός πατέρας Βίκτορ, για να δημιουργήσει εκεί, με τη βοήθεια και την υποστήριξη του Αρχιμανδρίτη Στεφάνου, του σημερινού Μητροπολίτη της Εσθονίας, έναν τόπο συνάντησης, εμβάθυνσης στην πίστη και συνάμα εορτασμού.

Κατ' αρχήν έγινε μια πρόσκαιρη διευθέτηση σε ορισμένα μέρη στα παλαιότερα κτήρια. Από πολύ νωρίς, από το 1971 ο πατήρ Κύριλλος γιορτάζει την πρώτη θεία λειτουργία εντός ενός εκ των κυρίων χώρων. Στη συνέχεια ήρθε η κατασκευή της κυρίως εκκλησίας, της Κοίμησης της Θεοτόκου το 1972 από τα ερείπια ενός παλιού αχυρώνα που εγκαινίασε ο πατέρας Pierre. Οι πρώτες εργασίες πραγματοποιούνται με λίγους πόρους και κάποιες φορές χωρίς πολλές δυνατότητες αλλά με ενθουσιασμό και πολλή αγάπη. Εποχή πλούσια, αν και με πνευματική ζύμωση και δημιουργικότητα, μερικές φορές ήταν χαοτική, γιατί έπρεπε να γίνουν κάποιες επιλογές.

Η δημιουργία

Ένα προσκύνημα στην Ιερουσαλήμ τα Χριστούγεννα του 1974, και η θεόσταλη συνάντηση με τον Αρχιμανδρίτη Βενέδικτο, από το μοναστήρι του Αγίου Νικολάου του Dalmerie, προσανατόλισαν οριστικά τον ιδρυτή στη μοναστική ζωή. Λαμβάνοντας την πλήρη υποστήριξη του ηγούμενου Βενέδικτου και την αποτελεσματική και γενναιόδωρη βοήθεια του Αρχιμανδρίτη Στεφάνου, τα έργα στην Κοίμηση της Θεοτόκου παίρνουν καινούργια ανάπτυξη.

Νιώθοντας ο Μητροπολίτης Μελέτιος, την ανάγκη για μια αναδιάρθρωση περισσότερο εκκλησιαστική, σε συνέχεια της επισκέψεώς του στις 26 Νοεμβρίου 1976, έδωσε την ευλογία του να συσταθεί ένας πνευματικός σύνδεσμος, και από την άλλη, η ίδρυση από τον Αρχιμανδρίτη Βενέδικτο, μοναστικής αδερφότητας. Ο τελευταίος έγινε δεκτός ως δόκιμος και κατόπιν ως μοναχός το 1978 με το όνομα Βίκτωρ.

Μετά τη χειροτονία του, στις 20 Σεπτεμβρίου 1981, ο Επίσκοπος Μελέτιος του έδωσε την ευλογία του να δεχτεί δόκιμους στο μοναστήρι. Αυτή είναι η δεύτερη περίοδος, η οποία τελειώνει με τα εγκαίνια του παρεκκλησίου του Αγίου Μαρτίνου στις 11 Νοεμβρίου 1986 και τα εγκαίνια του ναού από τον επίσκοπο Στέφανο στις 12 Μαΐου 1988, περιστοιχισμένο από τους ηγουμένους των κυριότερων μοναστηριών της Γαλλίας. Η περίοδος αυτή σηματοδοτείται την έναρξη βαριών εργασιών. Εργασίες που θα πραγματοποιηθούν με επιμέλεια και δεξιότητα υπό την καθοδήγηση του πατρός Δημητρίου ο οποίος αφιερώθηκε ψυχή και σώματι στην κατασκευή αυτού του έργου.

Η εδραίωση

Το τρίτο στάδιο σηματοδοτείται όταν ο Μητροπολίτης Ιερεμίας με μια ευγενική χειρονομία, προχώρησε στην πανηγυρική ενθρόνιση του πατρός Βίκτωρος ως Αρχιμανδρίτη και Ηγουμένου της Μονής. Το νέο αυτό στάδιο είναι αυτό της εδραίωσης στη μοναστική ζωή μέσα από τη διήθηση των

εμπειριών, όχι χωρίς πόνο, που έφερε όμως μεγάλη χαρά και δημιουργικότητα.

Δύο βασικές έγνοιες σημαδεύουν εκείνη την εποχή: η δημιουργία μιας κοινότητας ισχυρής και καλά ριζωμένης στην πνευματική ζωή και η εξακολούθηση μιας αποστολικής ζωής εξ' υπαρχής, δύο έγνοιες που δεν συμβιβάζονται πάντοτε.

Είναι σχετικά μεγάλος ο αριθμός εκείνων που επιχειρούν να δοκιμάσουν τη μοναστική ζωή, αλλ' όμως λίγοι ανθίστανται στη φθορά του χρόνου και στην αναπόφευκτη αναστάτωση εξαιτίας του ιεραποστολικού έργου. Για να αντιμετωπισθεί αυτή η δυσκολία, μια πρώτη προσπάθεια ήταν να διαχωρισθεί η υποδοχή των επισκεπτών από, τη μοναστική ζωή. Ένα πολιτιστικό κέντρο δημιουργήθηκε σε ένα κοντινό χωριό, τον Άγιο Πέτρο της Αργενσον. Προσπάθεια που κράτησε ένα χρόνο, αλλά εγκαταλείφθηκε λόγω της επιπλέον εργασίας που απαιτούσε από μια μικρή μοναστική κοινότητα. Το άνοιγμα του Μετοχίου του Αγίου Κασσιανού στη συνέχεια, φάνηκε να είναι καλλίτερη κίνηση. Αυτός ο τόπος λατρείας θα ενοποιήσει όλες τις ποιμαντικές δραστηριότητες, διατηρώντας παράλληλα τον πλούτο του μοναστικού πνεύματος.

Τωρινή κατάσταση

«Για όλα υπάρχει ο κατάλληλος χρόνος». Προσπαθήσαμε να καταγράψουμε την ιστορία της μοναστικής μας κοινότητας σε τρεις μεγάλες περιόδους. Σήμερα, χωρίς κάποιο σημαντικό γεγονός να σηματο-

Το παρεκκλήσι όπως είναι σήμερα

δοτεί την μετάβαση, υπάρχει η αίσθηση ότι η μονή εισέρχεται σε νέα φάση όπου η διάκριση μεταξύ των ζιζανίων και του σταριού, του

ουσιαστικού και του συμπληρωματικού, του μόνιμου και του εφήμερου, τελικά, ανάμεσα σε αυτό που έχει τη δική του θέληση όσο και καλή να είναι και αυτού που ρέει από το θέλημα του Θεού γίνεται πιο φανερή.

Τι θα γίνει αύριο; Κανείς δεν ξέρει, ο Θεός μόνο ξέρει. Το θέλημά του θα γίνει. Αλλά αυτός δεν είναι άραγε ο λόγος ύπαρξης της μοναστικής ζωής η παράδοση άνευ όρων στο θέλημα του Θεού;

Σε ανάμνηση της ευλογίας της χειροτονίας του ηγουμένου

Στις 19 Δεκεμβρίου 1991, ο πατήρ Βίκτωρ ανέλαβε επίσημα την ηγουμενία, σηματοδοτώντας έτσι ένα νέο και σημαντικό στάδιο στην ανάπτυξη του μοναστηριού. Για να εορτάσουμε αυτό το χαρμόσυνο γεγονός, επαναλαμβάνουμε την παραίνεση του Μητροπολίτη μας κ. Ιερεμιά, και την απάντηση του ηγουμένου πατέρα μας.

Αγαπητέ πάτερ Βίκτωρ,

Από σήμερα, είσαι ο πρώτος «ηγούμενος», αυτός που προεδρεύει και αυτός που καθοδηγεί κάθε ενέργεια σε αυτό το μοναστήρι, αλλά κυρίως αυτός που πρέπει να συνεχίσει να είναι ο υπηρέτης, αυτός ο οποίος πρέπει να συνεχίσει να είναι ο πνευματικός πατέρας φυλάσσοντας το ποίμνιό του, καθοδηγώντας το μέσα στο μοναστήρι, αλλά ταυτόχρονα θα πρέπει να συμπεριφέρεται σαν να βρίσκεται στην υπηρεσία τους για να εκπληρώνει τις επιθυμίες τους, τις πνευματικές τους επιθυμίες, αυτές τις επιθυμίες που σώζουν την ψυχή που προσεγγίζουν τον Κύριο, και σε εισάγουν στην Εκκλησία.

Φυσικά έχετε ένα πολύ σκληρό και δύσκολο έργο, αλλά ταυτόχρονα τόσο ψηλό, τόσο πολύτιμο, τόσο απαραίτητο για σας τον ίδιο, το περιβάλλον σας και το λαό του Θεού.

Έτσι, με την πνευματική ευλογία μου, την πατρική μου ευλογία, συνοδευόμενη από την ευλογία του Πατριάρχη μας, ενισχυόμενη από τις προσευχές και τη βοήθεια του επισκόπου Στεφάνου ο οποίος είναι στο πλευρό σας, και σας βοηθεί σε κάθε πνευματικό εγχείρημα, περιβάλλεστε επί πλέον από εξαιρετικούς αδελφούς και αδελφές που έχουν το ίδιο έργο, και που αποτελούν τη μεγάλη μοναστική οικογένεια στη Γαλλία.

Να λοιπόν σε ποιο πλαίσιο, υπό ποιες προϋποθέσεις, λαμβάνετε σήμερα μια επικύρωση της Εκκλησίας μας, για την αφοσίωσή σας, για την πίστη σας και για τις υπηρεσίες σας προς Αυτή.

Σεβασμιώτατε,

Με μεγάλη συγκίνηση και φόβο θέλω να σας ευχαριστήσω και μέσω εσάς τον Πατριάρχη Βαρθολομαίο, για τη ξεχωριστή τιμή που μου έκανε. Η συγκίνηση και ο φόβος είναι μεγάλος, γιατί έχω συναίσθηση του βάρους που μου έλαχε αλλά και της αναξιότητάς μου. Όταν το βλέμμα

μου πέφτει στους αμέτρητους αγίους ηγουμένους που κατηύθυναν τα μοναστήρια της Αγίας μας Εκκλησίας, αντιλαμβάνομαι την αδυναμία μου. Αλλά με μεγάλη χαρά σας ευχαριστώ, και μέσω εσάς τον Πατριάρχη μας, γιατί αυτό το αξίωμα μεταφέρεται μέσω εμού στο μοναστήρι και σε όλους εκείνους που έδωσαν τα νιάτα τους, την εργασία τους, τις ανησυχίες τους. Και θυμάμαι αυτή τη στιγμή ειδικά τον Επίσκοπο Μελέτιο τον προκάτοχό σας, τον σεβασμιώτατο Στέφανο που με μεγάλη διάθεση για χρόνια μας παρακολουθεί, τον Αρχιμανδρίτη Βενέδικτο, ηγούμενο του Dalmerie, ο οποίος ανέκαθεν μας υποστηρίζει και τέλος, όλους αυτούς στο μοναστήρι, όλους αυτούς τους αδελφούς που εργάζονται σκληρά, επίσης όλους τους φίλους, όλους τους ενορίτες, τους ανθρώπους αυτής της χώρας, ένα σημαντικό αριθμό παλιών μου μαθητών, που ήρθαν σε αυτά τα ερείπια, όλοι μαζί, να βοηθήσουν στο κτίσιμο. Εκφράζω την ικανοποίησή μου για το σεβασμό και την αξία που μεταβαίνει σε αυτούς, σε αυτούς που είναι πιο άξιοι από μένα. Και θα ήθελα να προσθέσω μόνο δύο υποσχέσεις με τη Χάρη του Θεού.

Σκέπτομαι τον αββά Σισώη, αυτόν τον πατέρα της ερήμου, που όταν τον ρώτησαν «Είσαι ο αββάς Σισώης που είναι ανήθικος, βίαιος, υποκριτής;» είπε: «Ναι, εγώ είμαι». «Είσαι αυτός που είναι έκφυλος, κλέφτης κλπ είπε: «Ναι, εγώ είμαι». Όταν όμως τον ρώτησαν αν είναι ο αββάς Σισώης ο αιρετικός απάντησε με θυμό: «Ω, όχι», και όταν του είπαν, «γιατί όταν σε πρόσβαλλαν με τόσα ελαττώματα δεν είπες τίποτα, ενώ όταν σε κατηγορήσαν ως αιρετικό θύμωσες;» και ο Ηγούμενος Σισώης απάντησε: «σε όλα αυτά τα ελαττώματα, είμαι ο πρώτος που θα μπορούσαν να κατηγορήσουν, ενώ αν ήμουν ένας αιρετικός, θα πρέπει να χωριζόμουν από το Θεό». Περισσότερο από τον αββά Σισώη, είμαι ο πρώτος που μπορούν να με κατηγορήσουν, αλλά με τη χάρη του Θεού, παραμένω ειλικρινής και πιστός στην Ορθόδοξη πίστη, και με τη βοήθειά Του, υπόσχομαι στην εκκλησία μας, σε σας, να παραμείνω για πάντα πιστό δοχείο αυτής της πίστης της οποίας η Γαλλία μας έχει τόσο ανάγκη.

Θα ήθελα να προσθέσω και αυτό, εξ ονόματος της κοινότητάς μας. Γνωρίζουμε ότι μαζί με το Μοναστήρι του Αγίου Νικολάου Dalmerie, είμαστε τα δύο μοναστήρια της Γαλλίας που ανήκουμε κατ' ευθείαν στον Οικουμενικό Πατριάρχη, είμαστε κάτω από το ωμοφόριό του, χωρίς μεσολάβηση κάποιου είδους. Αυτό, Σεβασμιώτατε, είναι για μας μεγάλη τιμή. Αλλά αυτό επίσης είναι ένα φορτίο του οποίου έχουμε συνείδηση, γιατί αναγνωρίζουμε στο Πατριαρχείο το οποίο είναι το Οικουμενικό Πατριαρχείο, ότι χωρίς ηγεμονισμούς, συναγάγει σε ενότητα με σεβασμό στη διαφορετικότητα όλες τις Ορθόδοξες Εκκλησίες μας.

Και πολύ ταπεινά, γνωρίζουμε ότι η Μονή μας πρέπει να είναι διαθέσιμη σε αυτή τη συγκέντρωση, τη συνάντηση όλων αυτών που ομολογούν την Ορθόδοξη πίστη. Επίσης, Σεβασμιώτατε, ευχαριστώντας σας και μέσω εσάς και την αυτού αγιότητα το πατριάρχη Βαρθολομαίο,

ευχαριστώντας σας όλους, θα ήθελα να σας ζητήσω να προσευχηθείτε για μένα, εσείς όλοι έτσι ώστε να μην είμαι τόσο ανάξιος του αξιώματος που μου έχετε εμπιστευθεί.

Μετάφραση: Μιχαήλ Μανωλόπουλος
Πηγή: <http://www.monasterelafaurie.org/index.html>